

Csizmás Ágnes: Tehetségek a Moha erdőben

Bagoly éppen egy pelyhes bagolyfiókának tanítgatta a siklórepülést. Mint tanító, felröppent a Moha erdő legmagasabb fájának csúcsára, onnan elrúgta magát, és vitorlázórepülésbe kezdett anélkül, hogy láthatóan megmozdította volna tagjait. Egyetlen hangot sem adott ki. Amikor leért, nyugodtan összecuska szárnyát, majd bólintott tanítványának:

– Hu-húgom! Akarom mondani: öcsém! Most te következzel!

A bagolyfióka – jóval kisebb testével – megpróbálta bejárni ugyanazt a röppályát, mint tanítója.

– Nagyon jó! – biztatta Bagoly fiatal fajtársát. – Most csináld meg újra! Próbáld elhinni, hogy nem kell csapdosni a szárnyaddal! Ha elfogadod, hogy képes vagy rá, akkor sikerülni fog!

A kis bagoly csendben bólintott, de tekintetében kétségek tükröződtek. Vajon elég jó-e ő erre a feladatra? Más bagolyfiókák neves iskolákban tanulják ugyanezt. Úgy érezte, az ő próbálkozásai nem olyan értékesek, mint a többieké. Mire felért a kiindulópontra, igyekezett Bagoly szavaira összpontosítani. Mély levegőt vett, és a légáramlatokra bízta magát. Elegáns repülést mutatott be.

Bagoly nagyon büszke volt a tanítványára. Elégedetten indult a Gomba-házhoz, ahol barátai már vártak rá. Éppen érdeklődve hallgatták Szilviát, a szajkót:

– Komolyan mondom nektek, egyedülálló! Olyan dobszólót mutatott be, amit még soha életemben nem hallottam fakopáncstól! Képes akár tizenhatodokat és harminckettedeket dobolni a csőrével! Biztos vagyok benne, hogy a Madarakadémián lenne a helye!

– Sziasztok! – köszönt a társaságnak Bagoly. – Hallom, az ifjú fakopáncsunkról beszéltek!

– Igen, Bagoly – vont a beszélgetésbe őt is Szilvia. – Fantasztikus az a gyerek! Én mondom, sosem hallottam még ilyet! Sajnos a Moha erdőben nem kaphatja meg azt az oktatást, mint a Madarakadémián. Oda viszont nagyon nehéz bekerülni! Sokba kerül, és a képzés alatt nem tud magának élelmet szerezni, tehát valakinek biztosítani kell számára az étkezést. Sőt, azt is hallottam, hogy ehhez a képzéshez komoly kották szükségesek. Ekkora távolságra hogyan cipelhetné el szegény fakopáncs a háncskottákat?

A jelenlévő állatok halkán helyeseltek. Rézi, a vaddisznó is felhorkantott.

– Barátaim, igen fontos problémát említett az imént Szilvia! – mondta a mindig bölcs Bagoly. –

Magam is épp egy tanóráról jövök, ahol egy nagyon ügyes bagolytanítvány vitorlázórepülését segítettem. Tény, hogy csodálatos Moha erdőnk nyugalmat és biztonságot nyújt nekünk, de más, nagyobb erdőkhez képest az igazán tehetséges állatok itt nem részesülhetnek színvonalas oktatásban. Magam is nagyon jónak tartom a Madarakadémiát, de ahogyan Szilvia említette, oda nem elég a tehetség, segítségre is szükség van. Gondolkodjunk együtt, hátha erre a kérdésre is találunk választ!

– Biztos vagyok benne, hogy összefogásunkkal eljuttathatnánk a gyerekeket az akadémiára! – mondta Marci, a mókuscsalád feje. – Unokaöcsémet, a kis Botit a mókuscsalád segítségével elküldtük a Nagy Águgró Versenyre, amit egy tőlünk távol lévő erdőben rendeztek. A verseny azért volt különleges, mert a három legügyesebb mókus ösztöndíjat nyert az Ugró Mókus Képzésre. Boti nagyon szeretett volna bekerülni, de egészen addig nem bízott benne, hogy ez lehetséges, amíg a család össze nem fogott. Voltak, akik az élelmezését biztosították, voltak, akik a speciális ugrócipőket és váltószörméket szállították, de olyan is volt, aki csak arra figyelt, hogy Boti ne legyen kedvetlen, mindig bízzon abban, hogy teljesül az álma.

– És hogy sikerült? – kérdezte Évike, az őzike izgatottan.

– Hát nyert! – mondta Marci büszkén. – Azóta tudjuk, hogy minden lehetséges...

Az állatok mélyen elgondolkodtak a jó példa hallatán. Magában mindenki arra jutott, hogy már oly sokszor segítettek egymásnak, így miért ne tehetnék meg most ugyanezt a legifjabb korosztály kedvéért.

Még Rézi is kiejtett egy gyümölcsfalatot a szájából, hogy megszólalhasson:

– Van egy szöttesem keresztеспók pajtásomtól, amibe azok a kották biztosan elférnek! Azzal akár mindennap elsétálhatok az akadémiához, legalább fogyókúrázom egy kicsit!

– Kiváló, Rézi! – mondta Szilvia elismerően. – Én szívesen hozom-viszem a híreket, és segítek védencünk számára a megfelelő élelmek felkutatásában. Nagyon fontos az egészséges táplálkozás! A fakéreg alatti állatokat nemcsak a fakopáncs, de magam is kedvelem – tette hozzá az ínycsok szajkó.

– A kis bagolynak én is tudok vadászni néhány kisebb állatot, azok nekem fél fogamra sem elegendők – mondta a róka áldozatosan.

– Hu-hú, de örülök! Remek csapatot alkotunk! – vélekedett Bagoly. Ő maga is megjelölte a vadászó és szállító feladatokat, amelyeket el tud végezni.

Elkészítette az éjszakai és nappali beosztást. Mindenkinek jutott feladat bőven.

– És én? – kérdezte görbülő szájjal Évike, aki elképzelhetetlennek tartotta, hogy ne segítsen a kis madarakadémistáknak.

– Évike, hiszen te vagy közülünk a legjobb hallgatóság – magyarázta nyugodt hangon Bagoly. – Az ifjoncok önbizalma még nagyon ingatag. Szükségük van rá, hogy lelkileg mindig felkészültek legyenek, és ebben te leszel a segítségükre.

– Nagyon szívesen! – lelkesedett az önzetlen őz, és máris tervezgetni kezdte a mély beszélgetéseket és a léleksimogató játékokat a jelöltekkel.

Az állatok mindent végiggondoltak. A következő szürkületkor már mindkét madárnak bemutatthatták a jelentkezési lapokat és a részletes tervet arról, hogyan segíti tanulmányaikat a Moha erdő. A két ifjú csodálkozva és meghatódott örömmel fogadta el a sok felajánlást. Meghívott vendégük, Boti mókus különleges ugróparádét mutatott be a tiszteletükre. Azután részletesen beszámolt a tanulás szépségeiről. Fakopáncs és a kis bagoly együtt álmodozott a szép jövőről, és barátaik aznap már nemcsak hitték, hanem tudták is, hogy igaz: mindenkire szükség van valahol.

– Hu-hú! – bólogatott a bölcs Bagoly. – De még mennyire, hogy szükség van mindenkire!